

Tieran sadan vuoden taival

Arvo Ruonaniemi syntyi Raahessa 22.1.1912. Hän valmistui Raahen porvari- ja kauppaopistossa merkonomiksi, aloitti työnteon 12-vuotiaana lautapoikana ja maalarinoppilaana ja 1933 toimittajana Raahen Seudussa. Myöhemmin hän oli toimittajana Kalevassa ja Lapin Kansassa, josta hän jäi eläkkeelle 1977.

Välirauhan aikana Arvo oli töissä Liinahamarissa. Sodassa hän toimi kenttävartion päällikkönä Kalastajasaarenon Mustatunturissa, Lutolla ja Uhtualla. Inarista tuli hänen perheensä kotipaikka sodan jälkeen. Siellä tulivat tutuiksi laajat erämaat sekä kulta- ja poromiehet, jotka kasvattivat Tierasta toimittajan ja kirjailijan. Käytännössä Tiera-nimimerkki syntyi jo kesäkuussa 1933 Arvon aloittaessa toimitusharjoittelijana Raahessa. Vanhasta almanakasta oman syntymäpäivän kohdalta löytyi nimi Tiera, joka on Kalevalassa Lemminkäisen taistelutoveri ja taidokas keihäänkäyttäjä.

Tiera työpöytänsä ääressä Lapin Kansassa, Kuva Antti Ruonaniemi

Sotilasarvoltaan Tiera on reservin kapteeni. Hän oli Lapin reserviupseeripiirin tiedotusupseerina 15 vuotta. Tiera on Lapin Kullankaivajain liiton kunniajäsen. Eräilyn, kirjoittamisen, valokuvaamisen ja veteraanityön lisäksi hänen rakkaimpiin harrastuksiinsa on kuulunut kanakoiratyö ja koirakilpailujen tuomarointi. Perheeseen kuuluu Eva-vaimo, viisi lasta ja neljä lastenlasta. Hän asuu vaimonsa Evan kanssa Rovaniemen keskustassa.

Eva ja Arvo kodissaan Rovaniemellä joulukuussa 2011, Kuva Rainer Hiuspää

Vielä viime Tiera on kirjoittanut uuden kirjansa **VUOSI SATA Tulilappia tutkimassa, Petsamoa peräämässä** tekstit Tiera kevään ja kesän 2011 aikana. Mukana on joitakin vanhempia kirjoituksia, ja vanhat runot kulkevat mukaan uusiinkin ajatuksiin. Ainoa ongelma kirjoittamiselle on vanhan mekaanisen kirjoituskoneen katoaminen; sormet eivät oikein totu toisenlaisten koneiden naputtamiseen. ”Pää kyllä jauhaa, mutta sormet eivät tahdo pysyä perässä.”

*Hän jäkäläpartako viimeinen,
joka seurasi kutsua vapauden,
saada itse määrätä matkastaan,
sen kolhut tuntea tunnossaan,
ja myöskin ilot elon sen...
Hätkö viimeinen
– elinkautinen...*

Tieran runo ystävänsä
Yrjö Korhosen muistolle

Tiera Tankavaarassa vuonna 2006, Kuva Raimo Niemelä